Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Om Bøn i Almindelighed.

Saa sandt som det er, at Gud har skabt og opholder alt, at han har skabt Mennesket i sit Billede, og at han har aabenbaret sig for os som vor Fader, fra hvem al god Gave og al fuldkommen Gave kommer, saa naturligt er det, at vi beder til Gud, takker og priser ham for al den Godhed, han udviser imod os, og taler med ham om vore Hjerteanliggender.

Det er derimod unaturligt, naar et Menneske ikke holder Omgang med Gud gennem Bøn. Et saadant Forhold viser, at Synden er traadt imellem og har gjort vedkommende Menneske fremmed for sin Gud og Fader i Himlene.

Af Jesu Ord Matth. 6, 5—15 ser vi, at baade Jøder og Hedninger havde for Skik at bede. Men blandt begge blev Bønnen misbrugt.

Der var Jøder, som stod frem og bad i Synagogerne eller paa Gadehjørner, for at Mennesker skulde se og høre, at de bad. Om dem siger Jesus, at de har faaet deres Løn — de er nemlig bleven anset for fromme Bedere; men de kan ingen Bønhørelse vente af Gud.

Jesus formaner saa sine Tilhørere til at gaa ind i deres Kammer, lukke Døren og bede til Gud, som er i Løndom, saa vil Gud, som ser i Løndom, betale dem.

Og saa Hedningernes Bønner? Jesus siger, at de bruger overflødige Ord, fordi de mener, at de skal blive bønhørt for deres mange Ord.

Vi ser saaledes, at baade Jøder og Hedninger mente, at der var noget fortjenstligt i at bede. Det er rigtigt og godt at bede, men ingenlunde fordi Gud trænger til vor Bøn, men fordi vi selv trænger til at bede.

Jesus forkaster derfor baade de Jøders Bøn, der beder for at vise sig som Bedere for Mennesker, og Hedningernes lange Bønner og lærer sine Disciple at bede ganske kortfattet til deres Fader i Himlene. (Vi skal siden standse ved og betragte de enkelte Bønner i Faderbønnen).

Men naar her lægges Vægt paa at bede direkte til Gud vor Fader i Enrum, vil det saa sige, at vi ikke maa eller bør bede, hvor flere Mennesker ser og hører paa det? Nej, se f. Eks. Ap. G. 1, 24—25 og 4, 24—30. Vi maa og bør bede baade i Familien og i Guds Børns Forsamling, men ikke for at anses af Mennesker eller for at ville fortjene noget med lange Bønner. Lige meget, om der bedes i Enrum eller i Forsamling, saa maa der bedes til Gud for at faa noget, vi trænger til, saa der er Sandhed i Bønnen.

Det er paa sin Plads her at omtale Bønnetider, eller hvor ofte vi bør bede. Guds Ord siger i saa Henseende intet bestemt; det er Hensynet til vor egen Trang, der nødvendiggør bestemte Bedetider.

Vi læser om Profeten Daniel, mens han var i Fangenskab i Babylon: „Tre Tider om Dagen faldt han paa sine Knæ og bad og lovpriste Gud, alt som han havde gjort tilforn". (Dan. 6, 11). Om Apostlene Peter og Johannes læser vi, at de gik op til Helligdommen ved Bedetimen, den niende Time. (Ap. G. 3, 1).

Her gives ingen Regel og skal ingen Regel gives. Men Jesus formaner til „at bede og ikke blive træt." (Luk. 18, 1) og Paulus til at være vedholdende i Bøn (Rom. 12, 12) og til at bede uafladelig. (1 Tess. 5, 17).

Hovedsagen er, at Hjertet stadig er henvendt til Gud. Men tro ikke, at visse Bedetider er unyttige eller overflødige. De behøves for, at Sløvhed og Ligegyldighed ikke skal overliste os og afbryde Samlivet med Gud.

Men de bestemte Bedetider kan du indrette, som det falder bedst sammen med din Livsgerning eller din Familie, om du er Familiefader eller Moder.

Ogsaa Legemsstillingen under Bøn skal vi her omtale.

Vi har set, at Profeten Daniel faldt paa sine Knæ, mens han bad og lovpriste Gud. Salmisten siger: „Kommer, lader os tilbede og nedbøje os, lader os bøje Knæ for Herren, vor Skabers Ansigt" (Sal. 95, 6). Peter faldt paa Knæ og bad (Ap. G. 9, 40). Paulus og [illegible] faldt paa Knæ paa Strandbredden og bad (Ap. G. 21, 5).

At bøje Knæ under Bøn er vistelig en fornemlig Stilling at indtage over for Gud; og særlig i Lønkammeret falder denne Stilling naturlig; men nogen særlig Velsignelse er der ikke knyttet til hverken denne eller nogen anden vis Stilling under Bøn.

David siger: „Naar jeg kommer dig i Hu paa mit Leje, vil jeg tænke paa dig i Nattevagterne" (Sal. 63, 7). Salmisten: „De hellige skulde glæde sig i Herlighed, de skulde synge med Fryd paa deres Leje." (Sal. 149, 5). Der er sikkert opteget mange inderlige og varme Bønner til Gud fra Guds Børns Leje i vaagne Nattetimer. Men den, der tænker, han vil bede til Gud paa sit Leje, skal tage sig i Agt, at ikke Søvnen overlister ham.

Blandt os Lutheranere er det meget almindeligt at staa op og folde Hænderne under offentlig Bøn. Denne Stilling er et smukt Udtryk for at ville samle Tankerne om, hvad vi har at tale med Gud om.

Lad os denne Gang slutte med nogle af de herligste Forjættelser, Gud har knyttet til Bønnen:

„Og jeg siger eder: Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal der lukkes op for eder" ..... „Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra Himmelen give den Helligaand til dem, som bede ham!" (Luk. 11, 9 og 13).

„Men Herren sagde: Hører, hvad denne uretfærdige Dommer siger! Skulde da Gud ikke skaffe sine udvalgte Ret, de, som raabe til ham Dag og Nat?" (Luk. 18, 6—7).

„Sandelig, sandelig siger jeg eder, hvad som helst I bede Faderen om, skal han give eder i mit Navn. Hidindtil have I ikke bedet om noget i mit Navn; beder, og I skulle faa, for at eders Glæde maa blive fuldkommen." (Joh. 16, 23 og 24).

Du forstaar altsaa — vi skal slet ikke bede for at synes eller anses, ejheller for at fortjene noget dermed, men for at faa noget som Gave af Gud, vor Fader, der gerne giver alle uden at bebrejde.

Kirkens Arbejde.

(Holdt ved en af vore Søndagseftermiddagsgudstjenester.)

Tekst: Joh. 6, 1—15.

Det saa lovende ud hin Dag, Jesus for hen over Galilæas Sø. „Meget Folk fulgte ham." Man kunde let være kommen til at tænke: Ja, nu er de blevet overbeviste om Sandheden, nu vil de alligevel have Jesus til Frelser allesammen. Ja, saadan kunde det synes overfladisk set, og saadan kan det ogsaa se ud blandt os mangen Gang. Det sker jo ogsaa nu om Dage at store Skarer slutter sig til ham i det ydre. Næsten alle vil bære det kristne Navn. Store Flokke søger Herrens Menighed, Ord og Sakramenter.

Overfladisk set kunde vi let komme til at tænke: Det er alligevel den store Flok, som i sin Frelser har nok. Det er noget Snak, som nogle Præster staar med, naar de saadan forterer Folket, og ikke faar flere end en Haandfuld tilbage, som kan regnes med til Jesu sande Disciple. Ja, saadan kan det synes.

Men ser man dybere ind i Sagen, ser det knapt saa lovende ud. Det fik Johannes Naade til. Han var Kærlighedens Apostel, men han var dog ikke blind. Nej, han kunde godt se, at det var ikke den bedste Bevæggrund, der drev det meget Folk til at følge Jesus hin Dag. Han nævner den her: „Fordi de saa de Tegn, som han gjorde paa de syge." Det var ikke Længslen efter Frelse fra Synd og Fortabelse, der drev dem. Og det er heller ikke, hvad der bevæger de mange, der nu om Dage søger Kirken. De fleste af dem bryder sig ikke en Smule om Jesus som Frelser fra den aandelige Nød. Nej, det er den legemlige Nød, de vil have ham til at hjælpe sig i. Hvorfor tro I, at de store Skarer i Europa søgte Kirken i Begyndelsen af Krigen? Den første Søndag, Krigen var erklæret, var der 10,000 som maatte staa uden for Kirkerne i Berlin, fordi der var ikke Rum, end ikke ved Døren. Før var der mere end Plads nok. Tro I, at Synden pludselig var kommen til at trykke dem, saa de ikke kunde udholde det længere, men maatte af Sted til Kirken at have at vide, hvad de skulde gøre for at blive salige? Nej, vist ikke. De frygtede den timelige Elendighed, der muligvis vilde komme over Land og Folk.

Og saaledes er det ogsaa med mange andre. Man har fundet ud, at Herren er god at kalde paa, naar Nøden staar for Døren. Man har set, hvad han har gjort for andre nødlidende. Man har fundet ud, at det er godt at søge Ly under Kirkens Vinger, naar det stormer og tuder ude i Verden. Og derfor søger mange til den. Var det ikke for den timelige Velsignelse, som Kirken bringer, vilde de store Skarer ikke komme til den.

I.

Men det er godt, at de kommer, selv om Bevæggrunden ikke er den bedste. Jeg skulde ønske, at hver eneste Person vilde komme; thi det giver Herrens Arbejdere en Anledning til at bringe dem Livets Ord. Den fik Jesus ret denne Lejlighed, og den greb han. Markus skriver: „Og Jesus gik ud og saa meget Folk, og han ynkedes inderlig over dem, thi de vare som Faar uden Hyrde; og han begyndte at lære dem meget." (6, 34). Og Lukas skriver: „Men der Folket fik det at vide, fulgte de efter ham; og han tog imod dem og talte til dem om Guds Rige og helbredte dem, som havde Lægedom behov." (9, 11).

Den Anledning faar vi ogsaa, naar de store Skarer søge Kirken, og vi skulde gribe den, thi her er dens største og vigtigste Gerning. Det betoner Rev. J. F. Ohl i „The Lutheran" Review" for Maj Maaned, 1916. Han siger: „Recognizing this as the primary Function of the church, the Inner Mission has the chief stress, not on work of mercy, which are but a fruit, but on the communication of the Word. The most splendid achievements of its diaconal activity do not yet satisfy its aim." Det er sandt; thi hvad gavner det et Menneske, om det vinder Helbred og Rigdom, ja den hele Verden, men taber sin Sjæl? Nej, det gavner intet. Og skal et Menneske vinde sin Sjæl, da maa det have Livets Brød fra Himlen, som er Guds Ord. Brød fra Jorden vil ikke tilfredsstille deres Krav, som Jesus ogsaa minder om, naar han siger til Sjælenes Fjende: „Mennesket lever ikke af Brød alene, men af ethvert Ord, der udgaar af Guds Mund." Det gælder derfor om, at Kirken griber Anledningen, naar de store Skarer søger Ly under dens Vinger.

Og har vi det samme Syn, som Jesus havde, saa vi ser, at det meget Folk er som Faar, der er uden Hyrde, og det samme Sind, saa vi ynkes over dem, da vil vi gerne gribe Anledningen, naar den gives, til at forkynde Ordet om Guds Rige.

Disse to Ting mangler hos mange, som skulde være Jesu Underhyrder, hvorfor de bringer Mængden noget, der maaske kan være godt nok for Hovedet, men hvorved den stakkels Sjæl hungrer til Døde. Lad os bede vor Gud og Fader om mere af Jesu Syn og Sind.

II.

Men saa er det vist ogsaa sandt, at det nytter ikke at holde lange Prædikener for Mennesker hvis Mave er tom. Og da det kom hertil med det meget Folk i Ørkenen, havde Jesus ogsaa det rette Syn og Sind. Og det har han den Dag i Dag og taler til sin Menighed derom, som til Philippus hin Dag.

Men her er det nok, Vantroen gør sig gældende som hos Philippus og Andreas. Man ser paa den store Nød og paa de faa og ringe Midler, taler derom. Men — Nej, vi saar lade dem gaa. Lade dem fare — —.

Her mangler vi vist ogsaa — om ikke Jesu Syn — saa hans Sind. Var det ikke saa, vilde vi nok finde paa en Udvej, hvorved vi kunde gøre noget for dem. Kærligheden er opfindsom.

Der er 3 Ting, vi vil gribe til:

1. Bede — men til vor rige Gud.

Da Jesus havde set den store Nød og de faa Midler, vendte han Blikket op til sin himmelske Fader. Det er ogsaa, hvad vi kunde gøre, se op til ham, hvorfra al god og al fuldkommen Gave kommer, til Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse. Han er den samme mægtige Gud som den Gang. Han er rig nok for alle dem, der paakalder ham. Lad os søge ham, saa vi kan finde Naade til bestemt Hjælp og ikke lade Folket fare, saa de vansmægter.

2. Være mere nøjsomme.

Ved Bespisningen i Ørkenen fik Folket blot Brød og Fisk. Der var ikke Smør eller Sukker, Pie eller Kage, Kaffe eller Te. Jeg tænker ikke, de blev traktere med Cigarer efter Maaltidet. Guds Ord siger: „Gudsfrygt sammen med Nøjsomhed er en stor Vinding." Og jeg tror, vi vilde vinde meget, om vi var mere nøjsomme i Spise og Drikke. Vi vilde vinde Helbred, Kraft og mange Penge, som gaar til overflødige og skadelige Madvarer og til Læger og Drogister. Vi vilde vinde meget til dem med de tomme Maver.

Faste kan til Tider være gavnligt, men i Almindelighed er det bedst at spise, hvad man trænger til, og det gjorde de her. De blev mætte, men mærk — ikke overmætte. De havde da Forstand nok til at holde op, selv om der var Overflødighed af Spise for dem.

Men ogsaa til daglig gaar mange frem efter den Regel. Jeg besøgte for flere Aar siden en kristelig Familie, i hvis Hjem Sorg var til Huse. En af Børnene var syg — alvorlig syg. Han maatte tages til Lægen, der efter Undersøgelse konstaterede, at Grunden var: „Hans Mave er blevet overlæsset." Og det er nok ofte Grunden, naar man klager over, at man bliver „prøvet saa haardt af Vorherre." Ogsaa i denne Henseende kunde vi ved Nøjsomhed vinde meget for os selv og for de hungrige Skarer. Hvad kunde vi ikke gøre, om vi rigtig ynkedes over Folket!

3. Være mere sammenholdende.

„Samler tilsammen de overblevne Stykker, at intet forkommes," var Jesu Ord til sine Disciple. Og de adlød hans Ord og samlede tolv Kurve fulde. Lad os gøre det ligeledes. Det falder os let mangen Gang i dette Land, hvor der er Overflødighed af alt muligt. Mindes, en Farmer i Iowa fortalte mig, at for 15 Aar siden begyndte han at farme med tomme Hænder, men nu var han værd $30,000. (Præsten fra den Egn oplyste ved et Møde, at der kunde han ikke samle Penge til Skolen i Blair. Tænk: vor vigtigste Mission.) Og han er ikke den eneste, som Rigdom og Velstand er kommen let og hurtig for. Gud være lovet og takket derfor. Havde han holdt sin Velsignelse borte, havde Fattigdom og Armod været alles Lod. Men lad os huske at samle de overblevne Stykker tilsammen. Gud vil ikke, at vi bider og kæster som Ræven. Der spises altfor meget i den Retning i dette rige Land. Ven, saml sammen paa Stumperne. Har du mer end nok til dig og dine, saa saml sammen og meddel til de mange med de tomme Maver.

III.

Men Kirkens Arbejde bestaar ikke blot i at pleje de hungrige, men ogsaa de syge. Dem tog Jesus Hensyn til ogsaa ved hin Lejlighed, fortæller Lukas. Og han taler i sit Ord til sin Menighed om det, og meget Folk ser hen til Kirken for det. Men de er nok bleven skuffet ret ofte; det er nok for en Del Grunden til, at de har organiseret noget, der skulde ligne en Kirke og tage Kirkens Plads. Guds sande Menighed har da ogsaa lottet til Herrens Ord i saa Henseende og taget denne Del af Arbejdet op. Det er der klare Beviser for. Men meget mere burde der gøres. Lad os bede om mere af Jesu Sind, saa vi kommer til at fornægte os selv og bedre tage Hensyn til de syge og lidende i Fremtiden.

IV.

Men hvad bliver saa Frugten af Kirkens Arbejde? Det har vi vel Lov til at spørge efter. Det spørges der om i alle andre Henseender. Og naar Kirken plejer baade Sjæl og Legeme hos Skarene, som søge Ly under dens Vinger, bør den ogsaa kunne vente nogen Frugt.

Men her er det nok, den bliver skuffet ganske meget. Den venter, at de mange vindes for Jesus og hans Sag, men det bliver kun nogle ganske faa. Saa var det, da Jesus vandrede her nede og forkyndte Guds Rige for Folket og gjorde vel imod alle. Den store Flok havde ikke Brug for ham som Frelser fra Synden og Fortabelsen. Og saa var det her i Ørkenen. „Da nu Folket saa de Tegn, som Jesus havde gjort, sagde de: „Denne er i Sandhed den Profet, som kommer til Verden," staar der i det 14. Vers. Og Forklaringen har vi i det næste Vers, hvor der fortælles, at Jesus vidste, at de vilde komme og tage ham med Magt for at gøre ham til Konge. Der stod det meget Folk som ved Begyndelsen. Alt, de havde Brug for Jesus til, var det timelige og legemlige. De syntes, Jesus var en mægtig Profet. Ham kunde de særdeles godt bruge til at være Konge. Han kunde snart føre dem frem til stor Magt og Herredømme. Og saadan gaar det fremdeles. Kun en enkelt vindes for Jesus; de mange har ikke Brug for ham som Frelser fra Synden og Fortabelsen.

(Til Slutning af Mødet bemærkede Past. J. Madsen, at de saa, som vindes for Herren, er vor Løn, værd alt vort Arbejde.)

V.

Men hvorledes bliver Arbejderne i Stand til at holde ud? Det spørges der paa i det sidste Vers af vor Tekst. „Der Jesus da vidste, at de vilde komme og tage ham med Magt for at gøre ham til Konge, veg han atter op paa Bjerget, ganske alene." Der søgte han op for at være alene med sin himmelske Fader og udøse sit Hjerte for ham. Vi trænger ogsaa til at have et Sted, hvor vi kan være ganske alene med vor Gud og Fader og bede ham om Naade og Kraft. Arbejdet er for svært og Skuffelserne for store til, at vi kan holde ud paa anden Maade. Vi vilde ellers blive trætte og forsage i vore Sjæle. De fælles Andagter vil ikke slaa til. De er til stor Styrkelse for Arbejderne, og de bør tage Tid til at være med ved dem. Men de kan ikke klare det. Vi maa ogsaa tage Tid til at være ganske alene med Gud og tale til ham om de enkelte Ting, der særlig trykker os. Hvor er det en Hjælp at have et Menneske, man kan betro sig til i sine Sorger. Men ingen Ven er saa god at betro sig til som vor himmelske Fader. Han forstaar os i alt, og han har Lægedom for alle Saar. Han kan give den trætte Kraft og formere Styrke hos den, som ingen Kræfter har.

Men vi trænger ikke alene til at være ene med Herren for at faa nyt Mod og Kraft til at gaa i Arbejdet igen, men ogsaa for at faa en ny Forsynning at bringe det meget Folk. Det gælder altid i Guds Rige, at den, der ikke modtager fra Herren, han kan ganske naturligt ikke have noget at give andre. Ogsaa paa dette Omraade maa vi vende Blikket op til ham, hvorfra al god og fuldkommen Gave kommer. Men her er selvfølgelig de fælles Møder af stor Betydning til Bestyrkelse for Arbejderne. Men de kan ikke klare det hele; thi ofte staar de ogsaa der som de ydende. Og derfor, hvis ikke man atter og atter søger hen for at faa et Sted, hvor man kan være ganske alene med Gud og i Stilhed bede til ham og betragte hans Ord, bliver vort Vidnesbyrd baade offentlig og privat som noget, man ryster ud af Ærmet. Og det er ikke, hvad Herren giver os, og som glæder vore Hjerter, og vi tror vil blive til Frelse for Sjæle. Nej, det er Vind, som Djævelen let kan parere af. Han har ikke noget imod, om saa skal være, at vi er meget virksomme, naar bare han beholder Skarerne med Fred og til sidst vinder Arbejderne ogsaa. Og hvis ikke vi ofte søger ind i Lønkammret og Studerværelset, vil det blive Resultatet. Lad os ikke glemme at være i Enrum med Gud.

J. P. Jensen.

Israels Drøm

Af H. P. Hansen.

Vesteuropas rige Jøder har aldrig yndet Talen om, at Jøderne som Folk skulde vende tilbage til Palæstina. De har det for godt i Europas Storstæder, hvor de føler sig hjemme; hvor de er i Besiddelse af store Formuer og staar i Spidsen for store Handelsforetagender, og hvor de sidder inde med vidtrækkende Indflydelse og udøver bl. a. gennem Pressen en betydelig Magt.

Men det er de særreste.

Anderledes med de Hundreder af Tusinder, der intet ejer, og som den ulykkelige Krig har bragt til Tiggerstaven og jaget bort fra Hus og Hjem til fjerne Egne, hvor de ganske er blottet for Midler til at skaffe sig Udkommet.

Vidste Jøderne det ikke i Forvejen, saa har Krigen paa ny mindet dem om det, og det paa en saa følelig Maade, at det nok skal huskes en Stund, at de som Folk er hjemløse blandt alle Jordens Folk, hvor de findes spredt.

Deres Lidelsers Maal synes aldrig at faa Ende. Hvilke Hjemsøgelser maatte de ikke bære Middelalderen igennem. Sent vil den Dans, de maatte træde i Spanien, glemmes. Og hvilke Ulykker, Ydmygelser og Lidelser har ikke den nyere Tid bragt dem, ikke mindst i Rusland, hvor de i Tusindvis er bleven myrdede og udsatte for ubeskrivelig Nød og Elendighed.

Og til Trods for, at Jøderne ikke har noget Land, men er hjemløse alle Vegne, hvor de bor, saa maa de dog fremfor nogen anden Race forbløde paa Europas Slagmarker. Over en halv Million Jøder findes paa de forskellige Fronter, kæmpende mod hinanden, og for at gøre Ulykken end større, saa er de Egne i Polen og Galicien, hvor Jøderne havde søgt Tilflugtssted, bleven hærgede under Krigen, saa Befolkningen i Millionvis er bleven husvild.

Ikke saa underligt, at Jøderne vender Tanken mod det gamle Land, og at Hjemlængslen vokser sig stærkere Dag for Dag og breder sig til stedse videre Kredse. Er den nuværende Krig bleven en ny Ulykke for de stakkels Jøder, saa nærer de, dog et ukueligt Haab til, at den, naar den engang saar Ende, vil bringe lysere Kaar for dem, navnlig i Retning af at lette dem Bosættelsen i Palæstina og Oprettelsen af en jødisk Stad i dette Land.

Nylig har Zionistbevægelsen, der netop kæmper for Opnaaelsen af dette Maal, gennem Udgivelsen af en Bog „Zionism and the Jewish future" (Macmillan) optillet det jødiske Problem, idet den rejser det Krav til den moderne Verden, at den skal skaffe Jøderne et Sted, hvor de kan føre en menneskelig Tilværelse, uden at de skal høre op med at være Jøder, med andre Ord give dem deres gamle Land tilbage.

Israels Folk, Israels Gud, Israels Land — er den uforgængelige Kerne, hvorom alt øvrigt slutter sig til som Skallen

Indlederen Dr. Weismann slutter med at sige:

Under det Opgør, som vil følge efter Krigen, vil det jødiske Spørgsmaal lægge Beslag paa deres Opmærksomhed, som vil have til Opgave at opføre en ny Tingenes Tilstand paa de gamle Ruiner. Som tidligee vil Jøderne paa ny fremsætte Kravet om lige Ret i Lande, hvor de hidtil har været nægtet dem menneskelige og borgerlige Rettigheder — og muligvis ikke forgæves denne Gang. Men end stærkere end Kravet om Menneskerettigheder for den enkelte Jøde vil det jødiske Folk stille Krav om den Ligestilling, som det kun kan komme i Besiddelse af ved igen at faa den tabte Selvbestemmelsesret. Ligestillethedens Princip, der forlængst er anerkendt af demokratiske Regeringer i deres indre Styrelse, er af ikke

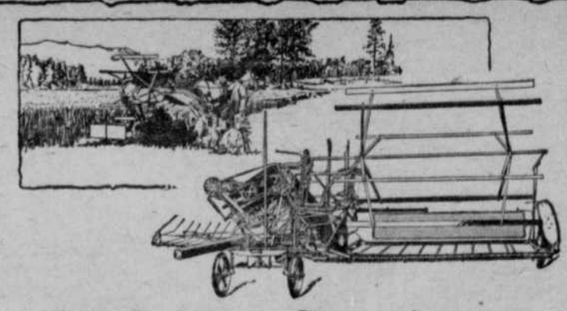

Bindegarns Situationen

DER er al god Grund til at tro, at Aaret 1917 vil blive et godt Aar for den Farmer, som har Korn at sælge. Beholdningen over hele Verden er lille. Efter de Beretninger om Avlen, som man har til Dato, er den ikke stor nok til at dække Mangelen og tillige give et Aars Forsyning. Det er ligemeget hvor, stor en Høst Nordamerika kan upvise, alle Tegn tyde paa gode Priser.

Derfor er det nødvendigt at være rede til Høsten med Selvbindere og Bindegarn, som kan sikre hele Avlingen, uden Hensyn til hvordan Høstforholdene ville blive. Gode, paalidelige Maskiner og Bindegarn, som De kjender under Navnene: **Champion, Deering, McCormick, Milwaukee og Osborne,** ere den Slags, som De bør kjøbe i Aar. De ved at de vil høste den hele Afgrøde, selv om Forholdene ere ugunstige.

Kjøb tidligt. Dette gjælder om Reservedele saa vel som om Selvbindere og Bindegarn. He kan faa alle tre nu, men det kan blive vanskeligt at faa dem senere hen. Isærdeleshed med Hensyn til Reservedele og Bindegarn er det vort Raad til enhver Farmer at kjøbe straks, alt hvad han skel bruge, og ikke alene at kjøbe, men at besøge Forhandleren og sikre sig det hele Kvantum Bindegarn og alle de fornødne, originale I H C Reservedele, og tage dem med sig hjem.

Den lokale Forhandler har gjort alt hvad han kan for at sikre Høstningen af Deres Korn. Han vil sætte Pris paa at faa Deres Bestilling saa tidligt som muligt, og vil derved tillige blive i Stand til at hjælpe de af Deres Naboer som ere sent paa Færde. Giv ham an Haandrækning.

International Harvester Company of America
(Incorporated)
CHICAGO U S A
Champion Deering McCormick Milwaukee Osborne

YES YOU DO
Need a Typewriter.
You Know You Do — and You Would Buy One If You Could Get —

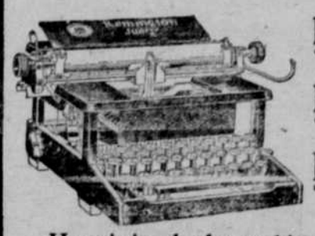

The Right Machine at the Right Price on the Right Terms

Here it is—the latest thing in typewriters—the

REMINGTON JUNIOR

A little gem of a Remington—in name, in work, in quality, in everything but weight and size.
It sells for $50—a price never before equalled for an absolutely first-grade writing machine.
Sent on ten days' free examination anywhere within 150 miles of any Remington office—to be returned by you if you decide not to keep it. You can see exactly what you are getting before you decide to purchase. If you like, you can buy on easy payments—$5 down and $5 a month.
Here is the right combination—the machine, the price, the terms—all three in one. And all three are good reasons why you should mail this coupon.

SEND THIS COUPON TODAY

Remington Typewriter Company,
(Incorporated)
374 Broadway, New York.

Send me a Remington Junior Typewriter, price $50, on free examination. It is understood that I may return the machine, if I choose, within ten days. If I decide to purchase it, I agree to pay for it in 10 monthly payments of $5 each.

.....

.....